

Tähti

(Pidin tämän saarnan viime jouluna Heinolan kirkon tähtitaivaan alla.)

Tähti on tärkeä joulun symboli. Paitsi Heinolan kirkon katossa loistavat aina tähdet, jouluna tähtiä näkyy talojen ikkunoissa ja kuusen latvassa loistaa tähti.

Meidän joulumme on luonnostaan pimeää, päivän valoa on lyhyen aikaa ja kaipuu valoon on suurta. Mutta pitää olla pimeää, että näkee tähdet.

Jouluevankeliumissakin on pimeää, paimenet ovat yöllä vartioimassa laumaansa. Silloin kirkkaus yllätti heidät, ei tähden tai tähtitaivaan kirkkaus, vaan ”Herran kirkkaus” ympäröi paimenet. Se oli ainutkertainen hetki.

Lassi Sinkkonen sanoo joulurunossaan:

*Me jotka olemme kokeneet monta
joulu tiedämme: kirkkaita tähtiä on harvassa,
harvat ovat myös kirkkaat ja onnelliset päivät.*

”Herran kirkkaus ympäröi heidät”

Me tiedämme, että näin se usein on. Harvassa ovat kirkkaat päivät ja loistavat tähdet. Arkinen elämä kantaa eteen monenlaisia hämääryttä: epätietoisuutta tulevasta, huolia, surua, maailman kylmyyttä.

Samoin oli ehkä paimenilla omassa yössään, oman tähtitaivaansa alla. Oli kylmää, pimeää, työtä ja huolta ja huolehtimista. Ja kuitenkin: sen tähtitaivaan alla paimenet näkivät kirkkauden, eivätkä pelkästään jossain kaukana, vaan kirkkaus ympäröi heidät. Paimenia ympäröi enkelit ja Jumalan kirkkaus. Jumalan kirkkaus on armon valoa, sitä viestiä, että Jumalalla on ihmistä kohtaan hyvä tahto. Kirkkaus ympäröi paimenet siinä missä he olivat. Tämä tapahtui yhtäkkiä, niin kuin evankeliumi kuvaa. Kirkkaus, enkelit, Jumalan läsnäolo oli siinä yhtäkkiä.

Ehkä joku kirkon tähtitaivaan alla istuva on myös kokenut elämässään jotain samaa: yhtäkkiä, arvaamatta, elämässä keskellä arkea, onkin kirkas tuntu Jumalan läsnäolosta. Se ikään kuin sytyttää sydämeen tähden, jonka valossa elämä näyttääkin toisenlaiselta, vaikka onkin samaa. Se voi olla lapsen syntymä, läheisen kuolema, hetki, jolloin lumoutuu luonnon kauneudesta, yllättävä rakastuminen, jokin elämän taitekohta ja käänne... Nämä ovat hetkiä ja päiviä, jolloin avautuu näkymä johonkin suurempaan, kuin tähtitaivaan korkeuteen, Jumalan suunnitelmien suuruuteen ja mittaamattomuuteen. Tarvitsemme näitä hetkiä.

Elämä näivetty ja me näivetyimme, jos emme joskus ole jonkin suuremman äärellä, ikään kuin katsele avaraa taivasta, tähtitaivaan loistetta tai avaruutta, Jumalan suuruutta keskellä omaa pientä elämäämme. Tämä kokemus, että juuri minun elämäni ympäröi Jumalan kirkkaus jonkin yllättävän, elämää syvältä koskettavan tilanteen kautta, on usein syvältä havahduttava, mutta joskus myös pelottava kokemus.

”Pelko valtasi paimenet”

Myös paimenet pelkäsivät keskelle arkea yhtäkkiä ilmestynyttä kirkkautta ja Jumalan läsnäoloa. Pelko suorastaan valtasi heidät. Ja se on ymmärrettävä ja luonnollinen reaktio tilanteeseen, jossa ollaan Jumalan suuruuden äärellä ja kohdataan jotenkin kirkkaana taivaan todellisuus. Kun elämä tuo eteen jonkin suuren ja mullistavan asian, joka heittää eteen elämän ja kuoleman kysymykset tai taivaan todellisuuden, se pelästyttää. Miten pieni ihminen selviää tämän suuren taivaan alla silloin kun elämä mullistuu?

"Älkää pelätkö!"

Enkelit tunsivat paimenten pelon. Jumala tuntee kaikki pelot. Siksi suuren kirkkauden keskellä enkeli sanoo: Älkää pelätkö.

Nämä sanat eivät oikeastaan ole käsky tai neuvo tai ohjeita paimenille. Pelko ei lopu käskemällä tai katteettomalla vakuuttelulla siitä, että ei ole hätää. Ei lapsen eikä aikuisen pelkoja voi poistaa käskyillä tai ohjeilla. Pelko loppuu, kun pelon syy poistuu. Pimeä ei pelota, kun syttyy valo, pienikin.

Enkeli sanat pelkääville olivat: "Älkää pelätkö, minä ilmoitan teille ilosanoman, tänään teille on syntynyt Vapahtaja, Herra."

Pimeän yön keskelle syntyi se Valo, jota ilman ihmisen elämä jää hämärään ja pimeään.

Paimenet lähtivät enkelin sanojen jälkeen etsimään seimessä makaavaa kapaloitua lasta, sitä, joka voi poistaa pelon ja pimeän.

Lassi Sinkkosen jouluruno jatkuu:

Me jotka katselemme lastemme kasvoja
kynttilöitten loisteessa,
heidän kirkkaita silmiään,
me tiedämme: kirkkaat päivät eivät lopu,
kuuset versovat, tähdet tuikkivat,
joulun sanoma ei unohdu,
se kuuluu kaikille,
kaikille.

Joulun viesti on se, että kirkkaat päivät eivät lopu, avara armon taivas ympäröi meitä edelleen, tähdet tuikkivat yllämme ja se riittää meillekin, joulusta jouluun.

Kirjoittaja on Maarit Kihlström, pastori Heinolan seurakunta